

vším dlužníkův spolusmluvník. Dlužník jako takový nemůže býti odpůrcem odporovatelovým, leč stal-li se dlužník dědicem nebo právním nástupcem odpůrce odporovatelova, nebo odvozuje-li své právo od původního zavázaného (§ 12, odst. 2 a 3, odp. ř.; rozh. č. 9445 Sb. n. s.). Ježto v souzené věci nejde o tyto případy, jest odpůrčí žaloba proti Václavu B. nepřípustná. Žalobce nemá ani právního zájmu na tom, aby Václav B. spolu s Matějem B. byl uznán povinným trpěti, aby žalobkyně v pořadí zástavního práva zajištěného pro pohledávku žalovaného Matěje B. uspokojila své vykonatelné pohledávky, poněvadž účinek ten, jehož jedině se může domáhati podle § 14 odp. ř., může býti plnou měrou přivoděn již na základě vykonatelného soudního výroku proti Matěji B., i když Václav B. nebude uznán povinným jej trpěti. Nejde tudíž, pokud žaloba směřuje jen proti Václavu B., jen o nedostatek právního zájmu, nedostatek pasivní legitimace, nýbrž též o nepřípustnost žaloby stanovenou velícím předpisem, a k těmto nedostatkům žaloby bylo přihlížeti, i když žalovaným Václavem B. nebyly namítány již v řízení v první stolici, nýbrž teprve v odvolání.

Čís. 15856.

Na jakou dobu lze přisouditi poškozenému (kovářskému učni) důchod za ztrátu výdělečné činnosti.

(Rozh. ze dne 25. února 1937, Rv I 1427/36.)

Žalobce, kovářský učeň, se na žalovaných domáhá z důvodu úrazu, za nějž jsou odpovědni, mimo jiné placení doživotní renty. První soud přisoudil žalobci měsíční rentu od 1. listopadu 1936 »do stáří 65 let resp. doživotně« a v důvodech svého rozsudku uvedl, že renta byla přisouzena do 65 let žalobcova věku proto, že do tohoto stáří kováři pracují. Odvolací soud k tomu připojil, že jen do té doby pravidelně trvá pracovní způsobilost u lidí konajících těžké práce.

Nejvyšší soud, nevyhověv dovolání, uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Žalobce brojí proti časovému omezení placení renty a dovozuje, že prý jest zjištěno znaleckým posudkem, že jest doživotním invalidou, že by mohl provoz své živnosti udržeti i po 65. roku svého věku v neztenčeném rozsahu až do své smrti pomocnými silami a že takové časové omezení renty odporuje i »primitivnímu citění právnímu«. Uvádí však sám opětovně a případně, že při náhradě škody poskytnutím renty jest míti zřetel na obyčejný a normální běh věci. A právě proto při takových povoláních, jejichž vykonávání je spojeno s velkou tělesnou námahou, jako je tomu i při řemesle kovářském, bývá pracovní a výdělková schopnost v 65. roce věku obyčejně již zcela nepatrná, jestliže už vůbec ne-

zanikla. Jest proto spravedlivé, aby renta byla u takových povolání časově omezena pro zmenšenou pracovní a výdělkovou schopnost do 65. roku věku pracovníka, poněvadž se po skončení tohoto roku věku nabývá také nároku na rentu ze starobního pojištění. Na tom nemění nic to, že kovářský mistr může i po dosažení tohoto věku provozovati své řemeslo s pomocníky. Podle obyčejného běhu věci lze předpokládati, že by se žalobce byl stal kovářským mistrem na venkově, a nedalo by se očekávati, že by byl své řemeslo vykonával i po 65. roce svého věku s pomocníky. Starobní a pensijní požitky za dobu poté může si žalobce po případě dáti zajistiti z renty jemu přisouzené, jako by si je mohl dáti zajistiti z pracovního výdělku, takže neutrpí újmy tím, že mu byla renta přisouzena jen do jeho 65. roku.

Čís. 15857.

Oznámil-li zaměstnanec banky (ředitel filiálky) komitentům banky, jaké kroky proti nim banka hodlá učiniti, a slíbil jim, že je vyprostí ze spárů vyděračů tak, že ony kroky bude tak dlouho oddalovati, až si najdou jiný bankovní úvěr, začez se mu komitenti zavázali, že, bude-li pensionován, budou ho na jeho žádost po 10 let podporovati měsíčně částkou 4.000 Kč, jde o neplatný závazek podle § 879 č. 4 obč. zák., jestliže zamýšlené kroky banky znamenaly zničení obchodu komitentů.

(Rozh. ze dne 25. února 1937, Rv I 2501/36.)

Srv. Sb. n. s. č. 14286.

Žalobce, bývalý ředitel filiálky banky, oznámil žalovaným komitentům banky, že banka hodlá proti nim učiniti určité kroky, které ve skutečnosti mohly způsobiti zničení obchodu komitentů, a slíbil jim, že je vyprostí ze spárů vyděračů tak, že ony kroky bude tak dlouho oddalovati, až si najdou jiný bankovní úvěr. Prohlášením ze dne 26. února 1929 se mu žalovaní zavázali, že jej budou na jeho žádost v případě jeho pensionování podporovati po dobu 10 let částkou 4.000 Kč měsíčně. Opíraje se o tento závazek, domáhá se žalobce na žalovaných zaplacení zažalované částky. **N i ž š í s o u d y** žalobu zamítly, **o d v o l a c í s o u d z** těchto důvodů: Jde o to, zda žalobcovo oznámení a jeho slib záchrany mohlo vyvolati u žalovaných tíseň nebo vzrušení myslí, zda se přislíb jejich ze dne 26. února 1926 stal v této tísní nebo vzrušení myslí a zda bylo této okolnosti se strany žalovaného využito, zda tedy jsou zde podmínky § 879 č. 4 obč. zák. Že podmínky, kladené centrálou banky na žalovanou firmu, byly velmi těžké a že při své výši mohly přivésti žalovanou firmu, ne-li docela do zkázy, tedy aspoň do značné tísně, jest zřejmé, ať již bilance její byla jakákoli. Jest proto pochopitelné, že se žalovaní uchopili pomocné ruky, jim žalobcem podávané, a že jemu vydali prohlášení ze dne 26. února 1929, i že Jan Sch. byl oznámením žalobcovým úplně konsternován. Pak ale jest prohlášení ono ze dne 26. února 1929 neplatné z důvodu § 879 č. 4 obč. zák.,